

דרוש לנו גן אשר יבער את הקוצים

כיצד אנשים מסוימים משלמים 200-300 ל"י לארוחת ערב, ערב אחרי ערב. אבל להפסיד עשרות מיליונים, בפרוייקט אחרי סדר ייקט, שנה אחרי שנה, במדינה אחרי מדינה - את זה איי אפשר להבין, את זה איי אפשר לסלוח. כאן אין ליקוי שר איש אחד, של הברה אחת. כאן יש שיטה לקוייה. ועל שיטה זו יש לתת את הדעת.

השיטה של שיגעון הגדלות - אנחנו נכבוש את הר עולם, אנחנו נפרוץ קדימה במקומות שמיפעלינו ענקי בנין לאומיים, עתירי נסיון וידע, חוששים להתקדם על בהור נות הרגליים, הביצועיסט הישראלי נכנס כשור לחנות החרסינה, בוטח בעצמו, כשעל חוזהו תלוי השלט: "סמוך עלי".

השיטה של חוסר-האחריות הטוטאלית של מי שנתנה מחסו של השלטון. מה יכול לקרות לו? יצליח - יהיה גיבור לאומי, ייכשל - יעבירו אותו לחברה ממי שלתית אחרת, גדולה יותר. הנדיב הידוע ישלם את ההפסד.

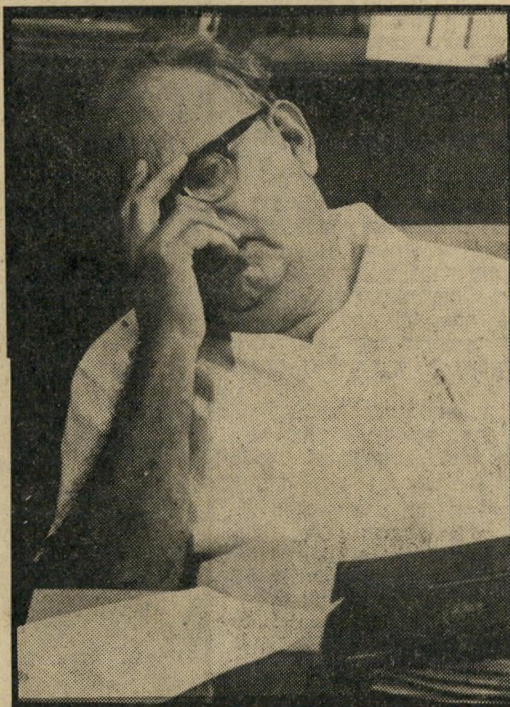
הנדיב הידוע - משלם-המיסים הישראלי, שאין לו כסף לרכוש מכוננית, לשלוח בן לארץ ניכרסיטה, להתקין טלפון בבית, לשלם מס-נסיעות כדי להינפש פעם בחוץ-לארץ.

(אל נשכח כי אחד האחראיים העיקריים לפרשה זו - מנהל מקורות לשעבר צבי צור - מנצח עכשיו על משק המוציא שישה מיליארד לירות בשנה, המשק של מישרד-הביטחון, שעליו כלל לא ייתכן פיקוח אמיתי ומלא!)

השיטה של חוסר-הפיקוח מטעם מישרדי הממשלה - עד שבא מבקר-המדינה, אחרי שנים, ומגלה מה שהוא מגלה. מדוע היו צריכים לעבור שש שנים מראשית הבזינות של ורד ועד לזכייה הנוכחית?

זוהי השיטה של "נתיבי נפט" - משתי-קיים את הביקורת הפנימית, מסלקים אנשים בלתי-נוחים, יוצרים אווירה של שוויץ ורושם - "סמוך עלי", "היה בסדר" - ומקבלים חיפוי אוטומטי מצד בעלי-החנות בצמרת, הי מוכנים לזרוק לתוך התהום מיליונים נוספים, ובכך שלא יתגלו הכשלונות שעד כה.

כאן לא מספיק תיקון קטן. כאן דרושה רביזיה יסודית של השיטה כולה - החל בקביעת האחראיות האריות

השר חיים גבתי בכנסת

אחת הפסידה חברת אהת - "ורד" - סכום השווה לכל שכר-הלימוד של כל הסטודנטים במדינה!

הפסידה חברת ורד מגיעים לסכום העולה לפחות פי ארבעה על כל תקציב מישרד-השיכון, סכום המהווה כמחצית תקציב המוסד לביטוח לאומי, העולה פי עשרה על תקציב מישרד-ההקלאות עצמו (הממונה על ורד).

להלן דברי סיעתנו על ההצעה להביע אי-אמון לממשלה בגלל הפסדי הברות ממשלתיות. מכיוון שסיעתנו אינה רשאית להציע אי-אמון, מאז שונה בגללנו תקנון הכנסת, הצטרפנו להצעה של שלוש סיעות אחרות.

אורי אבנרי: אדוני היושב-ראש, הרשה לי שתי הערות:

(א) האם אין זה מוזר ששלוש סיעות באות לבית, מציעות אי-אמון לממשלה, גורמות לוויכוח, ואינן מוציאות צווחות להיות נוכחות בעת הוויכוח ולהקשיב לדברי המתווכחים? הן מקשיבות לדברי עצמן ומסתפקות בכך. כל סיעת גח"ל, על שתי שלוחותיה, נעדרת ברגע זה, וגם שאר המציעים אינם נוכחים כאן.

יגאל הורביץ: אני כאן! אורי אבנרי: למען הדין: שניים משלוש סיעות המציעים (ח"כ יוחנן בדר וח"כ שמואל תמיר) אינם נוכחים.

(ב) קשה לי להבין את ההסתייגות של ראש הממשלה מן המילה "ייבסקציה". היא עצמה השתמשה במילה זו בבית הזה לפני כמה ימים. אם מותר לאחד, מותר גם לשני, ואם אין זו מילה שמותר ונאה להשתמש בה, אני מציע שגם ראש ממשלת ישראל לא תשתמש בה.

חבל, ירד גשם

אדוני היושב-ראש, מעולם לא שמעתי נאום כל כך משכנע להנמקת הבעת אי-האמון לממשלה כפי ששמעתי היום. לא נאומי של חבר-הכנסת בדר, לא נאומי של חבר-הכנסת הורביץ, לא נאומי של חבר-הכנסת תמיר, כי אם נאומי של שר ההקלאות והפיתוח, מר חיים גבתי. היה זה נאום מושלם להנמקת אי-אמון. הנה הוא סיפר כאן: כמה הברה ממשלתית והשתגף עה, פשוטו כמשמעו. קיבלה עבודות-ענק בלי מחקר מיי-גימלי. קיבלה התחייבויות-ענק בלי שהיה לה כסף. תיכר גבה עבודות לימי שמש, ושכחה שיש ימי גשם. הפסידה מיליונים, רימתה את רואי-החשבון, העלימה גרעונות ענק מעין הממשלה.

זמור כל אלה הממשלה חסרת-אונים לגמרי רי: לא ידעה שום דבר, לא שמעה שום דבר,

הפרת המסריות

שית של הממונים על כספי הציבור, דרך קביעת נוהלי-ברזל של ביקורת והפטרסום - וכלה בשינוי כללי של מערכת התיכנון והניהול הכלכלי של המדינה.

גם גח"ל אשמה

יש עשרות סיבות להביע אי-אמון בממשלת גולדה מאיר. היא גורמת לאובדן כל סיכוי לשלום, לחוסר יכו-לת להתמודד עם הטרור, להתמוטטות ריקמת החברה הישראלית, להגדלת הפער ולגיבוש מעמד חדש של מנהלי הברות ובזינות.

חברת ורד היא סמל לכל השיטה הזאת - והיא מצ-דיקה כשלעצמה את הפלת הממשלה.

לא רבות המדינות המתקדמות, שבהן יכו-דה ממשלה כזאת, אחרי פרשה כזאת, להמי שיך בדרכה כאילו לא קרה כלום.

אין פירוש הדבר שהיום העיקרי של הצעת אי-האמון נקי מרבב זה. במשך שנים ישב גח"ל בממשלה, בשעה שפרח הוורד בגן הליכוד הלאומי - ונציגו הבכיר ישב בוועדת השרים הכלכליים, שהיתה ממונה על עסקים אלה. אילי-ההון שלה, המיפעלים התומכים בה, הקרויים בשלשן סגיי נהור, "מיפעלי היוזמה הפרטית", משולבים בשיטה זו, משתפים עימה פעולה, ונהנים ממנה מלוא הרופן.

מאה פרחים פורחים בגן הזה - ורבים מהם מעלים צחנה. כולנו משקים אותם בויעת אפנו. יש לנו גנות לאומית המטיפה מוסר - אבל דרוש לנו גן שיבער את הקוצים.

פי שנים ומעלה על תקציב מישרד-התחבורה, פי אר-בעה על תקציב המישרד לקליטת עלייה. משוהו רקוב עד היסוד במישרד שיש לו סולם-עדי-פויות כזה - שבו יכולים להיעלם סכומים כאלה, שנה אחרי שנה, בעוד שאין בו הכספים הדרושים לפינוי מישכנות-עונני, למתן חינוך הוגן לילדי השכונות, לאיר-גון שירותי-בריאות מינימליים, להסעת חיילים בככי-שים, להכשרת הופי-הרצה, להתקנת מזג-אוויר באור-טובוסים, לקליטת עולים, להשוואת זכויות בני-הארץ לזכויות העולים החדשים.

אין כסף לסליקת אוטופטרדה אמיתית כון ירושלים ותל-אביב, אך יש כסף להפסיד על סליקת כבישים בפרו, כאוגנדה ובקניה.

ורד זה מפיץ ריח רע. מבקר-המדינה גילה והגדיר את הריח הזה. אך כמה ורדים כאלה צומחים להם היום, בשקט, בגן-החוחים הלאומי?

אתה - הנדיב הידוע

כל חברה יכולה להפסיד. כל יום - ציבורי או פר-טי - יכול לטעות בחשבון, להסתבך במיפעל כושל. אפשר להבין הפסד של מיליון בפרוייקט כושל - להבין, מבלי לסלוח, אפשר להעלים עין משוחד קטן של מיליון, אפילו אם השוחד שולם לחינם. ולא ברור כמה כסף נמסר למקבל השוחד, וכמה נדבק בידיו של משלם השוחד.

עובדה זו, שמיליונים זורמים לעסקות גלויות ולא כל כך גלויות, מסבירה כיצד מלאות מיסעדות-הפאר,

לא ראתה שום דבר. ואחרי שכבר גילו את עיניה - אינה מסיקה שום מסקנות, אינה מסיקה שום דקה, אינה מביאה לבית הזה שום מסקנה, ומה שיש לה להגיד הוא: לא בכל דבר נכשלונו, לא תמיד גרמנו לאסונות.

כנימוק להבעת אמון לממשלה זה נימוק חלש מאד.

יש אצלנו כופר-השכלה

איזה מין מיסטר הוא זה, שבו ההפסדים של חברה אחת ויחידה שווים לכל התקציב השנתי של מישרד-הסעד - 101 מיליון לירות?

אתמול שבתו הסטודנטים מכחזה על העלאת שכר-הלימוד. אנחנו דוגלים בעיקרון שיש לבטל כליל את שכר-הלימוד - שדין הלימוד האוניברסיטאי צריך להיות כדין הלימוד בבית-ספר יסודי. הסטודנטים שלנו אינם צריכים לשלם כופר-השכלה.

אומרים לנו שהמדינה ענייה, שאינה יכו-דה לעמוד בעומס. והנה נתברר כי בשנה

ייבסקציה (קיצור של המילים הרוטיות, המדור-הי-יהודי) - החלק היהודי של המיפלגה הקומוניסטית הי-טוביטית בראשית ימי המהפכה, שהתפרסמה במילחמה הקיצונית בתנועה הציונית. גולדה מאיר התרגזה מפני שח"כ גרוס מאגוי השתמש במילה זו נגד שר הקליטה נתן פלד.

מסרבת להעמיד לדין ולעונש חוטפים ושוודי-אוויר. בי-מידה שיש מדינות שיצטרפו למדיניות כזאת ולהגשמתה, ברור שיירשם הישג מסוים. ברור שאלה המבצעים חבלה במקום, במזרח-התיכון ובאירופה, יש להם גם כוח-חבלה דיפלומטי.

פרשת שביתת הרופאים: הבענו עמדה שונה לגמרי משאר חברי-הכנסת. בעיקבות ההצעות של סיעתנו ושלוש סיעות אחרות, הסכים שר-הבריאות לקיים ויכוח כללי במליאה על נושא זה, כך שכל הכנסת, מלבד רק"ח, הצביעה לדון בהצעתנו.

לאר"ב, כנראה ללא רשיון, באמצעות פקידי המגבית או חברת חשבות. בשעתו הגיש למישרדה מר דן בן-אמוץ תלונה על עיסוקיו של מר משה דיין בחפצי עתיקות. אני מבקש לדעת:

- (1) האם בעקבות המידע החדש שנתפרסם, החלה מחדש חקירה בתלונת מר בן-אמוץ?
- (2) האם הוסקו מסקנות כל שהן על-ידי חוקרי המישרדה, בעקבות הפרסום הנ"ל וזאם כן - אילו מס-קנות?

שוב: עתיקות

השר דיין

אל: שר המישרדה
מאת: ח"כ אורי אבנרי
נתפרסם כי חפצי עתיקות של שר-הביטחון יוצאו